

GEDEPORTEERDE JODEN

VII. De kampen van de Kosel-groep

Rode lijnen: spoorwegen. Namen van steden en plaatsen waarin, voorzover bekend, gedeporteerden van de Kosel-groep terechtgekomen zijn, zijn rood gedrukt. Van de in de tekst genoemde plaatsen konden twee niet op deze kaart aangegeven worden (Riesa aan de Elbe, ten noordwesten van Dresden, en Gräditz, 60 km. ten noorden van Liegnitz) en konden wij van vier (Fürstengrube, Gross-Sarne, Niederkirch en Tränke) niet de ligging vaststellen.

Schmelt kreeg eind '41 (de precieze datum is niet bekend) opdracht, al zijn *Zwangsarbeitslager* te liquideren. Dat schijnt met vele inderdaad gebeurd te zijn want in april '42 had hij in de 40 kampen die toen nog bestonden, nog maar zeventuizend Joden bijeen. Wij nemen aan dat hij bij zijn verzet tegen de volledige opheffing van zijn organisatie gesteund werd door invloedrijke Duitse ondernemingen welke vooral de geschoolde Joodse arbeiders niet wilden missen. Hij kreeg ook steun van Speer, de *Reichsminister für Bewaffnung und Munition*: Speer wist in de zomer van '42 van Himmler gedaan te krijgen dat deze Schmelt machtigde, tienduizend aanvullende Joodse arbeidskrachten te putten uit de transporten welke van Westerbork, Mechelen en Drancy onderweg waren naar Auschwitz. Het schijnt dat Schmelt's functionarissen veel meer dan tienduizend aanvullende